

Arrest

nr. 254 248 van 10 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DE WALLE *loco* advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart over de Syrische nationaliteit te beschikken, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 23 september 2020, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend. Het Commissariaat-generaal nam eerder in het kader van verzoekende partij haar huidig verzoek om internationale bescherming op 12 augustus 2019 eenzelfde type beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)”, die door de Raad bij arrest nr. X van 14 januari 2020 werd vernietigd, waarna de zaak werd teruggestuurd naar de commissaris-generaal, die vervolgens de voorliggende bestreden beslissing nam.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 1 juli 2016 internationale bescherming (in de vorm van de vluchtelingenstatus) heeft verkregen in Griekenland. Zij betwist dit niet.

Daar genoegzaam vaststaat dat aan verzoekende partij internationale bescherming werd verleend in een andere EU- lidstaat, Griekenland, komt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde. De Raad stipt aan dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij er actueel niet meer over een internationale beschermingsstatus zou beschikken, noch toont zij aan dat zij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en dat zij er, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

3.1. In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij brengt geen valabele argumenten aan die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Zij beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het uitgebreid herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3. De Raad stelt vast dat waar hij het in zijn voormeld arrest aangewezen achtte dat verzoekende partij zou worden gehoord met betrekking tot de door haar op 's Raads zitting van 10 januari 2020 voor het eerst opgeworpen problematiek, met name de verkrachting waarvan zij in Griekenland het slachtoffer zou zijn geweest, dit daadwerkelijk ook is gebeurd. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij bij een nieuw persoonlijk onderhoud op 18 augustus 2020 (hierover) uitgebreid werd gehoord en dat de commissaris-generaal hier in de bestreden beslissing afdoende rekening mee houdt en omstandig over motiveert.

3.4. Waar verzoekende partij er in haar verzoekschrift op wijst dat het Commissariaat-generaal niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, §3, lid 3 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen, wijst de Raad erop dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door voormeld artikel gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk diende te

worden verklaard en de commissaris-generaal een onderzoek ten aanzien van het land van herkomst diende te voeren, zoals verzoekende partij suggereert in het verzoekschrift. De Raad acht het in dit verband overigens bevreemdend dat in het verzoekschrift dienaangaande staat te lezen dat “Aldus kon de verwerende partij niet langer gebruik maken van artikel 57/6, §3 VW en diende de aanvraag behandeld te worden de algemene regels. Een onderzoek ten aanzien van Afghanistan (en niet ten aanzien van Griekenland) diende aldus te worden gevoerd, quod non in casu” (sic.), aangezien verzoekende partij afkomstig is uit Syrië. Dit betreft wellicht een vergissing en slordigheid in het verzoekschrift.

3.5. De Raad wijst erop dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn rechtspraak van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat verleend werd, in haar geval Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 90 e.v.). Zij blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

Landeninformatie, zoals de rapporten en artikels van onder meer AIDA en Artsen Zonder Grenzen waar verzoekende partij naar verwijst, omtrent de (penibele) situatie van personen die internationale bescherming verzoeken dan wel hebben verkregen in Griekenland, o.a. wat dakloosheid betreft, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Zij blijft hier echter in gebreke. Een algemene verwijzing naar de soms moeilijke levensomstandigheden voor verzoekers om en begunstigen van internationale bescherming in Griekenland, waar de situatie geenszins rooskleurig is, alsook naar onder meer het racisme, geweld en discriminatie jegens vluchtelingen en migranten aldaar, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in Griekenland, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

3.6. Verzoekende partij gaat niet in concreto in op de motieven in de bestreden beslissing, minstens slaagt zij er geenszins in er een ander licht op te werpen. Zo ontkracht noch weerlegt zij op generlei wijze de motivering in de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld:

“U geeft aan dat u van meet af aan niet de intentie had om in Griekenland te blijven (CGVS 1, p.7,13), en begon meteen nadat u de Vluchtelingenstatus toegekend werd met de voorbereidingen om naar Zweden te reizen (CGVS 1, p.8). Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Ook nadat u door Zweden was teruggestuurd zette u meteen stappen om opnieuw te vertrekken (CGVS 2, p.17). Met de steun van uw familie kocht u zelf vliegtuigtickets (CGVS 2, p.17) en omdat u meende dat u een verlenging nodig zou hebben van uw Griekse identiteitsdocument deed u daarvoor bij de bevoegde instanties een aanvraag, die werd ingehuldigd nadat u reeds was vertrokken (CGVS 2, p.18-19). Opnieuw blijkt hieruit dat u zelfredzaamheid bent en als volwassene uw eigen keuzes kan maken. Dat u alles in het werk hebt gesteld om uw rechten te doen gelden in Griekenland zoals u beweert (CGVS 2, p.22) dient ernstig gerelativeerd te worden: u vroeg enkel om raad bij de mensen die in het tentenkamp verbleven en de asieliinstanties (CGVS 2, p.22), hoewel redelijkerwijs kan worden verwacht dat u zich na afloop van de asielpcedures tot andere overheidsdiensten zou wenden. U bent behalve bij kerken en moskeeën ook nooit gaan zoeken naar andere hulporganisaties (CGVS 2, p.18) en deed ook geen beredeneerde

inspanningen om werk te vinden: u informeerde enkel bij Arabische winkels en restaurants of u daar kon gaan werken (CGVS 1, p.9; CGVS 2, p.13). U staaft geen enkel van deze problemen met overtuigingsstukken en uit het geheel van uw verklaringen blijkt, zoals reeds werd opgemerkt, dat u op geen enkel moment ernstige stappen hebt ondernomen zich in Griekenland te vestigen en een leven op te bouwen. Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat het voor u onmogelijk zou zijn werk en een woonst te vergaren.” (eigen onderlijning)

Verzoekende partij ontkent thans niet, doch bevestigt in het verzoekschrift dat zij voor de verkrachting in Griekenland door een zekere A. –de Raad stipt overigens aan dat verzoekende partij op ’s Raads zitting van 10 januari 2020 nog aangaf dat zij door een vriend van haar broer werd verkracht, daar waar haar andere verklaringen geen blijk geven van een dergelijke connectie-, nooit enige hulp of bescherming aan de Griekse politie heeft gevraagd. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat “(...) niettegenstaande verzoekende partij bescherming geniet in Griekenland, kan zij zich er niet beroepen gezien de Griekse autoriteiten (erkende) vluchtelingen volledig aan hun lot overlaten”, berust haar betoog aldus, zeker wat dat betreft, niet op eigen concrete persoonlijke ervaringen, gelet op haar totale nalaten voor die feiten beroep te doen op de Griekse autoriteiten.

3.7. Verzoekende partij toont niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting. Zij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten.

3.8. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

3.9. De Raad wijst erop dat waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar rechtspraak van de Raad en deze onder de loep wordt genomen, dit individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347). Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals dit te dezen gebeurt.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 januari 2021, voert verzoekende partij aan dat zij in Griekenland in een zeer ernstige situatie was terecht gekomen en dat zij haar individuele situatie uitgebreid uit de doeken heeft gedaan. Verzoekende partij wijst erop dat zij geen voogd had en behandeld werd als een volwassen persoon. Als 15-jarige moest zij zoeken naar werk. Daarnaast werd zij het slachtoffer van verkrachting. Verzoekende partij benadrukt dat zij niet meer naar de politie stapte omdat zij reeds ervaring had met de politie naar aanleiding van haar aangifte van een diefstal. Het optreden van de politie was niet adequaat. Verzoekende partij wijst erop dat de enige plaats waar zij terecht kon de moskee was. Zij benadrukt dat zij zeer kwetsbaar was en is en het psychisch zeer moeilijk heeft. Verzoekende partij wijst er nogmaals op dat zij homoseksueel is en dat dit nergens wordt opgenomen. Daar wordt volgens verzoekende partij niet over gemotiveerd. Zeer emotioneel stelt verzoekende partij dat zij familie heeft in Griekenland, namelijk een tante, en ook een broer in Zweden maar dat zij daar niet terecht kan omwille van haar geaardheid. Zij stelt tevens dat ook haar vader gesteld heeft dat zij niet meer welkom is. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat al 5 jaar van haar leven kapot is.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die hetgeen in de bestreden beslissing en voormelde beschikking wordt vastgesteld in een ander daglicht vermogen te plaatsen. Ze beperkt zich ter zitting immers tot het uitgebreid herhalen van eerder afgelegde verklaringen en aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene opmerkingen, waarmee zij evenwel geen ander licht werpt op de gedane concrete vaststellingen.

4.3. De Raad herhaalt de grond in de beschikking van 22 januari 2021 waarbij erop wordt gewezen dat *“Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn rechtspraak van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat verleend werd, in haar geval Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 90 e.v.). Zij blijft desbetreffend evenwel in gebreke.”*

4.4. Vervolgens dient opnieuw gewezen op de grond in voornoemde beschikking waarbij wordt *“benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Zij blijft hier echter in gebreke. Een algemene verwijzing naar de soms moeilijke levensomstandigheden voor verzoekers om en begunstigen van internationale bescherming in Griekenland, waar de situatie geenszins rooskleurig is, alsook naar onder meer het racisme, geweld en discriminatie jegens vluchtelingen en migranten aldaar, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in Griekenland, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.”*

Verzoekende partij wijst er ter zitting op algemene wijze op dat zij in Griekenland in een zeer ernstige situatie terecht kwam en dat zij haar individuele situatie uitgebreid uit de doeken heeft gedaan, doch ze maakt hiermee niet aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. Ze ontkracht noch weerlegt immers, door louter opnieuw te verwijzen naar haar moeilijke (levens)omstandigheden in Griekenland zoals zij die al eerder schetste, de grond in de beschikking van 22 januari 2021 waarbij wordt vastgesteld: *“Verzoekende partij toont niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting. Zij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten.”*

In dit verband dient er opnieuw op gewezen en te worden benadrukt dat verzoekende partij haar verklaringen en handelingen geenszins blijk geven van een intentie en doorgedreven pogingen om in Griekenland een toekomst uit te bouwen, zoals eerder in de beschikking, met verwijzing naar de bestreden beslissing, als volgt werd opgemerkt:

“Verzoekende partij gaat niet in concreto in op de motieven in de bestreden beslissing, minstens slaagt zij er geenszins in er een ander licht op te werpen. Zo ontkracht noch weerlegt zij op generlei wijze de motivering in de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld:

“U geeft aan dat u van meet af aan niet de intentie had om in Griekenland te blijven (CGVS 1, p.7.13), en begon meteen nadat u de Vluchtelingenstatus toegekend werd met de voorbereidingen om naar Zweden te reizen (CGVS 1, p.8). Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Ook nadat u door Zweden was teruggestuurd zette u meteen stappen om opnieuw te vertrekken (CGVS 2, p.17). Met de steun van uw familie kocht u zelf vliegtuigtickets (CGVS 2, p.17) en omdat u meende dat u een verlenging nodig zou hebben van uw Griekse identiteitsdocument deed u daarvoor bij de bevoegde instanties een aanvraag, die werd ingehuldigd nadat u reeds was vertrokken (CGVS 2, p.18-19). Opnieuw blijkt hieruit dat u zelfredzaamheid bent en als volwassene uw eigen keuzes kan maken. Dat u alles in het werk hebt gesteld om uw rechten te doen gelden in Griekenland zoals u beweert (CGVS 2, p.22) dient ernstig gerelativeerd te worden: u vroeg enkel om raad bij de mensen die in het tentenkamp verbleven en de asieliinstanties (CGVS 2, p.22), hoewel redelijkerwijs kan worden verwacht dat u zich na afloop van de asielpcedures tot andere overheidsdiensten zou wenden. U bent behalve bij kerken en moskeeën ook nooit gaan zoeken naar andere hulporganisaties (CGVS 2, p.18) en deed ook geen beredeneerde inspanningen om werk te vinden: u informeerde enkel bij Arabische winkels en restaurants of u daar kon gaan werken (CGVS 1, p.9; CGVS 2, p.13). U staaft geen enkel van deze problemen met overtuigingsstukken en uit het geheel van uw verklaringen blijkt, zoals reeds werd opgemerkt, dat u op geen enkel moment ernstige stappen hebt ondernomen zich in Griekenland te vestigen en een leven op te bouwen. Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat het voor u onmogelijk zou zijn werk en een woonst te vergaren.” (eigen onderlijning)

De Raad stelt vast dat, zo blijkt uit hetgeen ze eerder verklaarde, verzoekende partij slechts een relatief korte tijd in Griekenland heeft verbleven na het verkrijgen van internationale bescherming aldaar, en dat uit haar verklaringen en gedragingen geenszins een wil of intentie blijkt om er een duurzaam leven op te bouwen.”

4.5. Bovendien blijkt nergens uit verzoekende partij haar verklaringen dat zij in de korte periodes dat zij in Griekenland verbleef, zij er als begunstigde van internationale bescherming haar situatie, die zij als zeer ernstig omschrijft, en het feit dat zij er als minderjarige behandeld zou zijn geweest als een volwassene en zij er geen voogd kreeg en op jonge leeftijd werk moest zoeken, bij de bevoegde Griekse autoriteiten heeft aangekaart en/of dat zij actief op zoek is gegaan naar en hulp zou hebben gezocht bij organisaties in Griekenland. Verzoekende partij klopte, zo blijkt uit haar uitleg die ze ter zitting herhaalt,

enkel aan bij kerken en moskeeën, doch liet na haar situatie bij de Griekse overheidsdiensten aan te kaarten, net zoals ze zich evenmin tot enige hulporganisatie wendde. Dit klemde des te meer nu verzoekende partij ter terechtzitting tevens stelde dat zij ook familie heeft die in Griekenland woont.

Opnieuw dient te worden beklemtoond dat verzoekende partij blijkens haar verklaringen slechts twee periodes van ongeveer anderhalve maand in Griekenland heeft verbleven nadat zij er internationale bescherming in de vorm van de vluchtelingenstatus verkreeg, hetgeen haar eigen verklaringen bevestigt dat zij niet zinnens was om er te blijven en tevens de vaststelling bevestigt dat zij geen ernstige stappen heeft ondernomen om zich in Griekenland (op duurzame wijze) te vestigen en er een leven op te bouwen. Uit haar verklaringen en gedragingen blijkt bovendien, zoals ook de commissaris-generaal terecht opmerkte, dat verzoekende partij, die inmiddels twintig jaar oud is, zeer zelfredzaam was en is nu zij telkens haar reizen naar Zweden en nadien naar België organiseerde en hiervoor o.a. een aanvraag deed voor een verlenging van haar Grieks identiteitsdocument. Verzoekende partij kan, gelet op hetgeen voorafgaat en in het bijzonder de korte periodes dat zij er maar verbleef nadat zij er internationale bescherming verkreeg, bezwaarlijk ernstig voorhouden en overtuigt allerm minst dat zij alles in het werk zou hebben gesteld om in Griekenland de aan haar beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen te laten gelden. Dit blijkt geenszins en wordt door verzoekende partij op generlei wijze aannemelijk gemaakt.

4.6. Waar verzoekende partij ter zitting herhaalt dat zij in Griekenland het slachtoffer werd van een verkrachting, wijst de Raad op de motivering in de bestreden beslissing waar dienaangaande op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een verkrachting in 2015, moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoont dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. U verklaart integendeel dat u nooit zulk initiatief hebt genomen (CGVS 2, p.5). Het kan ook worden aangestipt dat u weinig consistent bent in uw beweerde vrees. Uit de door u neergelegde documenten blijkt immers dat u in Zweden voor het eerst melding maakte van dit misdrijf toen uw advocaat op 13 december 2017, nadat u reeds een weigeringsbeslissing had gekregen, dit element onder de aandacht van de asielinstanties heeft gebracht. Uw advocaat verwees in die brief tevens naar uw vrees dat u als homoseksueel niet kan rekenen op volwaardige bescherming vanwege de Griekse overheid. Dit kon niet verhinderen dat de Zweedse autoriteiten op hun standpunt bleven staan. U werd vervolgens teruggestuurd naar Griekenland nadat u meerderjarig was geworden, en reisde korte tijd later via Zweden naar België, waar u nogmaals om internationale bescherming verzocht. U hebt tijdens uw persoonlijk onderhoud dd. 11 juli 2019, een vertrouwelijk gesprek tijdens hetwelk u werd bijgestaan door uw advocaat en met behulp van een tolk kon uitleggen waarom u meende geen of geen afdoende bescherming te genieten in Griekenland geen enkele melding gemaakt van de vrees die u zou koesteren jegens Ahmed of enige redenen dat de Griekse politie u niet zou kunnen of willen helpen. Daar waar het CGVS begrip kan opbrengen voor de emotionele geladenheid van dergelijk onderwerp, moet toch worden herinnerd aan het impliciete vertrouwen dat inherent is aan een verzoek om internationale bescherming en de medewerkingsplicht die rust op een verzoeker van dergelijke bescherming. Dat u na al uw eerdere ervaringen blijkbaar bewust hebt gewacht tot nadat u een weigeringsbeslissing werd betekend vooraleer u alle elementen van uw aanvraag kenbaar hebt gemaakt (CGVS 2, p.7), plaatst toch wel een kanttekening bij de waarachtigheid, of de ernst van de feiten die u inroept. Hierbij moet de nodige aandacht worden gevestigd op de pertinente observaties dat u ten eerste geen enkele reden geeft om te geloven dat u Ahmed ooit nog zou tegenkomen in Griekenland aangezien jullie rechtstreeks noch onrechtstreeks contact hebben en u noch Ahmed enige poging hebben ondernomen om het contact te herstellen (CGVS 2, p.4,5,8,10-11) en ten tweede op geen enkel ogenblik tegenover de instanties informatie hebt verschaft die identificatie van de dader mogelijk zou maken. U had het zowel in Zweden als op het CGVS over een zekere “Ahmed” van Syrische afkomst die in 2015 in Athene verbleef (CGVS 2, p.4) en uw Zweedse advocaat verwoordt het zorgvuldig als iemand die u kende als “Ahmed”, waarmee de mogelijkheid open blijkt dat dit niet zijn echte naam is. Tegenover de Belgische politie hebt

u zelfs geen enkel detail vermeld over plaats en tijdstip van de door u beweerde verkrachting en gaf u ook, in weerwil van wat u zei tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS 2, p.3), geen enkele informatie over de dader. Los daarvan benadrukt het CGVS echter dat de kern van de zaak is en blijft dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland uw grondrechten kan doen gelden. Daar waar u de zaken omdraait en vraagt om absolute garanties dat u bij terugkeer naar Griekenland veilig zou zijn voor criminaliteit (CGVS 2, p.11) werd u erop gewezen dat het aan u is om aan te tonen dat de Griekse overheid u persoonlijk niet of onvoldoende bescherming zou bieden. Daarbij komt u niet verder dan dat de Griekse politie volgens u mensen slaat en dat u zelf eerder slachtoffer was van politiegeweld. Wanneer wordt gevraagd om dit te verduidelijken stelt u dat de politie tegen u heeft geroepen toen ze de orde handhaafden bij de asielinstanties (CGVS 2, p.11-12). Dit weegt uiteraard zeer licht als reden om de betrouwbaarheid van heel de Griekse politie in twijfel te trekken. U vreest tevens dat Ahmed zijn dreigementen zou uitvoeren als hij het zou ontdekken als u bij de politie bescherming vraagt (CGVS, p.8). Dat politie en justitie informatie nodig hebben om op te treden en ook een beschuldigde recht heeft om te weten waarvan hij wordt beschuldigd is echter inherent aan het proces van de rechtsgang en niet specifiek aan uw situatie. Anderzijds zegt u paradoxaal genoeg ook te vrezen dat de politie geen acht zou slaan op een eventuele klacht die u neerlegt, iets wat u stoelt op uw subjectieve indruk van de Griekse politie (CGVS 2, p.11). Dat u in Griekenland tweemaal slachtoffer werd van diefstal en de Griekse politie de daders van deze feiten niet heeft gevat (CGVS 1, p.17,19), iets wat u opnieuw met geen enkel document staaft, wijzigt niets aan bovenstaande inschatting. Dergelijke misdrijven komen in alle landen ter wereld voor, net zoals de aanwezigheid van criminele bendes waar u naar verwijst (CGVS 1, p.10,12,17), maar zelf nooit bent geconfronteerd (CGVS 1, p.10). Uw veronderstellingen en beweringen over de werking van de Griekse politie werpen geen ander licht op uw zaak. U bent daar op het einde van uw gehoor mee geconfronteerd en herhaalt dat niets de mogelijkheid uitsluit dat u ooit Ahmed zou tegenkomen in Griekenland (CGVS 2, p.22-23)."

Verzoekende partij herhaalt ter zitting haar eerdere uitleg dat zij niet meer naar de politie stapte omdat zij reeds ervaring had met de politie naar aanleiding van haar aangifte van een diefstal en het optreden van de politie volgens haar niet adequaat was, waarmee zij evenwel geen afbreuk doet aan het voorgaande.

Immers, ze bevestigt hiermee daarentegen haar nalaten om de verkrachting waarvan zij het slachtoffer zou zijn geweest bij de Griekse politie aan te kaarten en aan te klagen, en werpt dan ook geen ander licht op de grond in de beschikking van 22 januari 2021 waar in dit verband wordt opgemerkt: *"Verzoekende partij ontkent thans niet, doch bevestigt in het verzoekschrift dat zij voor de verkrachting in Griekenland door een zekere A. –de Raad stipt overigens aan dat verzoekende partij op 's Raads zitting van 10 januari 2020 nog aangaf dat zij door een vriend van haar broer werd verkracht, daar waar haar andere verklaringen geen blijk geven van een dergelijke connectie-, nooit enige hulp of bescherming aan de Griekse politie heeft gevraagd. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat "(...) niettegenstaande verzoekende partij bescherming geniet in Griekenland, kan zij zich er niet beroepen gezien de Griekse autoriteiten (erkende) vluchtelingen volledig aan hun lot overlaten", berust haar betoog aldus, zeker wat dat betreft, niet op eigen concrete persoonlijke ervaringen, gelet op haar totale nalaten voor die feiten beroep te doen op de Griekse autoriteiten."*

4.7. In zoverre verzoekende partij ter zitting haar kwetsbare situatie en psychologische moeilijkheden beklemtoont, kan worden verwezen naar hetgeen de commissaris-generaal hierover op pertinente wijze in de bestreden beslissing heeft vastgesteld, vaststellingen die door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd:

"De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw oogprobleem en uw problematische mentale gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

De door u neergelegde brieven van de psycholoog van 03 augustus 2020 en 10 augustus 2020 waarin onder andere staat dat u lijdt aan intrusies, verstoring van de slaap, persisterende vermijding, paniekaanvallen, negatieve veranderingen in cognities en somatische klachten (ademhalingsmoeilijkheden en duizeligheid), tonen niet aan dat er in uw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, aanzienlijk minder in staat bent om uw rechten te doen gelden. Uit de door u neergelegde stukken blijkt immers niet

dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon minder zelfredzaam zou zijn, laat staan dat u niet handelingsbekwaam bent of onvoldoende zou vermogen om op rationele wijze te handelen en de gevolgen van uw daden in te schatten. Het CGVS stipt daarbij aan dat u in Zweden geen psychologische begeleiding kreeg, en ook niet nodig had omdat u toen minder last had van deze klachten (CGVS 2, p.8,21) en uit de brief van uw advocaat in Zweden blijkt dat u in staat was om dagdagelijkse activiteiten uit te voeren zoals les volgen op school. Nadat u werd gedeporteerd nam u zelfstandig beslissingen en organiseerde meteen met ondersteuning van uw familie uw tweede vertrek uit Griekenland (CGVS 2, p.17). Dit is een duidelijke indicatie van uw zelfredzaamheid. Bij aankomst in België maakte u evenmin melding van bijzondere procedurele noden (DVZ, Beoordeling Bijzondere Procedurele Noden). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud zei u reeds onder begeleiding van een psycholoog te staan (CGVS 1, p.10,12) maar u staaft uw psychische problemen niet met enig document. Hoewel u nu melding maakt van angstgevoelens en somatische klachten zoals slapeloosheid (CGVS 2, p.20) kon u ook in België op zelfstandige wijze deelnemen aan taalonderwijs (CGVS 2, p.21) en maakt u geen melding van dagelijkse handelingen die voor u niet haalbaar zouden zijn of die uw autonomie zouden aantasten. U laat bijgevolg na te concretiseren hoe deze vaststellingen omtrent uw psychologische toestand u dermate kwetsbaar zouden maken dat u zich niet in Griekenland zou kunnen vestigen. Zelfs indien zou worden aangenomen dat u heden psychologische bijstand nodig hebt, stelt het CGVS vast dat u helemaal niet aannemelijk maakt dat dergelijke ondersteuning voor u niet beschikbaar zou zijn in Griekenland, indien u daartoe oprechte inspanningen levert."

Verzoekende partij toont geenszins, laat staan *in concreto* aan dat zij omwille van haar psychologische kwetsbaarheid in Griekenland de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet kan laten gelden, net zoals zij evenmin toelicht, laat staan aantoont op welke wijze haar verklaarde homoseksuele geaardheid haar dit zou verhinderen of beperken. Het feit dat enkele familieleden, zoals haar vader, een broer in Zweden en een tante in Griekenland, haar zouden hebben laten weten dat zij omwille van haar geaardheid niet meer welkom is bij hen, hetgeen overigens blote beweringen zijn, neemt niet weg dat verzoekende partij, heden twintig jaar oud en dus volwassen, over een internationale beschermingsstatus beschikt in Griekenland, waar zij als vluchteling werd erkend, en doet geen afbreuk aan en werpt geen ander licht op hetgeen voorafgaand werd vastgesteld, met name dat zij niet aantoont dat zij geen beroep kan doen op de bescherming in Griekenland en/of dat deze niet (langer) effectief of toereikend zou zijn

4.8. In het licht van hoger genoemd vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, kan en mag redelijkerwijze van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland haar biedt, en dat zij dit uitvoerig en omstandig aantoont, wat evenwel niet het geval is.

4.9. Verzoekende partij maakt namelijk niet aannemelijk dat zij in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde, dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen, gelet ook op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing over haar persoonlijke omstandigheden in een recent verleden in Griekenland, motieven die op generlei wijze worden weerlegd of ontkracht.

Verzoekende partij beperkt zich voorts tot de algemene opmerking dat al vijf jaar van haar leven kapot is, zonder dat zij voor het overige concreet ingaat op en daadwerkelijk enige concrete, inhoudelijke repliek met betrekking tot de in de beschikking van 22 januari 2021 opgenomen grond formuleert.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS